

ת"פ 12332/01/14 - מדינת ישראל נגד יהודה מושיאשוילי

בתי המשפט

בית משפט השלום קריית גת

ת"פ 12332-01-14
02 אפריל 2014

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יהודה מושיאשוילי (עציר)

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה מתמחה בנישטי תומר

הנאשם - בעצמו ובא כוחו עו"ד - מאיר לחן

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הודה והורשע במסגרת הסדר טיעון, שכלל תיקון כתב האישום, בכך שביום 1.1.14 בשעה 03:50 לערך, בהיותו בגילופין, הגיע לפארק באשדוד בו שהו באותה עת שישה קטינים: ד.ר. יליד 1998, א.א. יליד 1999, ד.נ. ילידת 1999, ק.ב.ס. ילידת 2000, ל.ד. יליד 1999, ו.ל. ילידת 1999.

הנאשם פנה לקטינה י.ל. וקילל אותה ובתגובה התפתח ויכוח מילולי בינו לבין הקטין ד.ר. בעקבותיו תקף הנאשם את הקטין ד.ר. בכך שסטר בפניו. בתגובה בעט בו הקטין והשניים נפלו לרצפה. בעודם על הרצפה תקף הנאשם את הקטין במכות אגרופ, בעט בו והיכה בו בכל חלקי גופו, וכן עם מרפקו בגבו, משך אותו בכוח, נשך אותו בגבו, משך מגופו הסוודר שלבש ולבש אותו בעצמו.

ל.ד. ו-א.א. ניסו לסייע לד.ר. אך הנאשם תקף גם אותם בכך שהיכה בא.א. במכת אגרופ בפניו. י.ל. ניסתה לסייע לחבריה ולהרחיק הנאשם, ובתגובה תקף אותה הנאשם בכך שהיכה במכת אגרופ בראשה ובעט בגבה. הקטינה ק.ב.ס. ראתה את מעשי התקיפה והתקשרה למוקד 100, ביקשה עזרה ורצה לעבר הקטינה י.ל. כדי לסייע לה ולהרימה מהרצפה, בתגובה תקף הנאשם גם אותה בכך שהיכה במכת אגרופ בלסתה מימין ובעט בה. א.א. ניסה לסייע לקטינה ק.ב.ס. ובתגובה תקף הנאשם גם אותו בכך שנגח בפניו. הקטינה ק.ב.ס. הצליחה להימלט ושוב התקשרה למשטרה, ולאחר מכן יתר הקטינים הצליחו להימלט.

עמוד 1

בעת שהקטינים ניסו להתגונן נחבל הנאשם ודימם.

למקום הגיעו שוטרי מג"ב: ציון דורדקר, אזולאי דוד וזוהר אורי וחברו לקטינים. לאחר מספר דקות של סריקות אחר הנאשם השוטרים הבחינו בו בפארק. השוטר אורי זוהר שאל אותו אם תקף את הילדה ובתגובה הנאשם התקרב אליו מאד וכשהשוטר ניסה להרחיקו ממנו הנאשם תקף את השוטר בכך שהיכה בו עם ידיו מכה חזקה בחזה, לכן השוטר הושיבו בכוח על הרצפה והנאשם קילל אותו ובעט ברגלו הימנית. שוטרים נוספים חברו לשוטר זהר וסייעו לו בעיכוב הנאשם והעלתו על נידת. במהלך הנסיעה לתחנה הנאשם נרדם בניידת. כשהגיעו לתחנה הנאשם סירב להילוות לשוטר והלך לכיוון הנגדי לכן הודיעו השוטר כי הוא עצור, כבל אותו בידיו וניסה להובילו לעבר התחנה אך הוא השתולל עד ששוטרים נאלצו להשתלט עליו ולאזוק אותו גם ברגליו, זאת בעת שהנאשם כל העת מקלל.

במעשיו כאמור תקף הנאשם קטינים ולחלקם גרם חבלות של ממש וכן תקף שוטר- עבירות תקיפה סתם ותקיפה הגורמת חבלה של ממש לקטינים, בניגוד לסעיף 368 ב (א) וסעיף 379 לחוק העונשין התשל"ז-1977.

הנאשם יליד 1991, עלה ארצה מרוסיה בשנת 1994 עם משפחתו, ולחובתו הרשעה קודמת אחת בעבירות התפרצות וגניבה, בגין נדון ב-19.9.10 ל-9 חודשי מאסר ורכיבי ענישה נוספים.

התביעה עותרת למאסר ברף הנע בין 10 ל-18 חודשי מאסר, ולא בהכרח לרף העליון שבמתחם, וכן למאסר מותנה משמעותי, קנס, התחייבות ופיצוי למתלוננים.

לא נתקבל תסקיר ולכן לא ברורה דרגת המסוכנות הנשקפת מהנאשם, ואם מכור לאלכוהול ולכן נזקק להליך טיפולי, ולא ידוע מה עמד ברקע ביצוע העבירות, למעט עובדת היותו שיכור כלוט.

הנאשם טוען כי אינו נוהג לשתות לשוכרה וכי חגג באותו מועד במסיבת סילבסטר עם חברים, שבה לשכרה והיה בדרכו לביתו ברגל שכן במצב השכרות בו נמצא נהג המונית סירב לקחתו.

הסנגור טוען כי הקטינים לא טמנו ידיהם בצלחת והשיבו מלחמה שעה וכי לכשהגיעו שוטרים למקום הנאשם נמצא מוטל בפארק על גבו פצוע ומדמם.

בהודעתו הראשונה הנאשם לא זכר דבר ממה שארע, ובהודעה השנייה, שנגבתה כעבור מספר שעות זכר שבילה במועדון ולא מעבר לכך. לטענת הסנגור הנאשם מסייע בפרנסת המשפחה לאחר שאביו נפטר לפני 3 שנים, ואימו סובלת מבעיות נפשיות, אינה עובדת, ומטפלת באחיו, הסובל מפיגור שכלי וחולה אפילפסיה ולכן שוהה במוסד. לדבריו הנאשם מצטער ומדובר באירוע לא מתוכנן הנובע ממצב של שכרות חד פעמית וסבור לכן כי יש להסתפק בתקופה של 3 חודשים שהיה עצור.

באשר למתחם העונשי הראוי, כל צד תמך טענותיו בפסיקה הנוחה לו, אולם התביעה ביקשה לא להתייחס לפסיקה המתייחסת להורה התוקף את בנו הקטין, כי אז השיקולים שונים, ומבקשת להפנות לפסיקה הרלבנטית לאדם זר התוקף אחרים בהשפעת אלכוהול. לדבריה לא מצאה פסיקה של בית משפט מחוזי או עליון בנסיבות בהן בשל שכרות הותקפו קטינים אך מפנה לת.פ. 13-05-36158, **מדינת ישראל נ' פלוני**, מיום 13.10.13, שם הנאשם הודה, במסגרת הסדר טיעון שהושג בהליך של גישור, בכך שבהיותו בהשפעת אלכוהול תקף את שכנתו, את גיסו ואת חמותו וכן סטר לאשתו על פניה, ונדון ל-8 חודשי מאסר ו-15 יום, מאסר מותנה של 5 חודשים והתחייבות בסך של 3,500 ₪. היה מדובר כפי הנראה במי שעברו נקי.

הסניגור מפנה לפסקי דין של בתי משפט שלום שונים, בהם נאשמים נדונו בגין עבירות חמורות יותר לדבריו, לעונשים מקלים כמפורט:

ת.פ. 28599-05-12 (מחוזי-נצרת) **מדינת ישראל נ' פלונית** מיום 19.11.13, כב' השופט תאופיק כתילי. באותו ענין נדונה אם בגין תקיפת בנה בן ה-9, בכך שכאקט "חינוכי" נטלה סכין, חיממה אותו באש, אמרה לו שנמאס לה שהוא גונב חפצים מילדים אחרים והניחה את הסכין הלוהטת על כפות ידיו וגרמה לו כוויות בכפות הידיים ולכאב ונזקק לטיפול רפואי בכוויות. באותו ענין מדובר בנאשמת בת 45, נשואה, אם ל-3 קטינים, בעלה עבד במפעל ותואר כאב מסור, אולם המשפחה מוכרת לרשויות הרווחה בשל קשיים כלכליים, בעיות חינוך והתנהגות ובעיות רגשיות של הילדים. הנאשמת נטלה אחריות מלאה למעשה והסבירה כי קיבלה דיווחים כי בנה נוטל חפצים שאינם שלו ללא רשות ולכן הענישה אותו מתוך תקווה שיהיה בכך להרתיעו מלבצע מעשים דומים בעתיד. היא ביטאה תחושת אמפטיה לבן, הביעה חרטה עמוקה. בעקבות חשיפת האירוע הסתגרה ונזקקה לסיוע נפשי. במצבו של הקטין חלה גרסיה והוא נזקק לתוכנית טיפולית מיוחדת למנוע מצבי סיכון בעתיד, כגון שילובו בטפול רגשי דיאדי שלו עם אמו בלשכת הרווחה והיא עצמה שולבה במרכז למניעת אלימות ושיתפה פעולה באופן מלא. שירות מבחן המליץ על צו מבחן למשך 18 חודשים ובית המשפט נעתר לכך והתייחס לטווח העונשי המקובל לכשמדובר בעבירות אלימות במשפחה. וציין, כי העונש תלוי בחומרת המעשים ובנסיבות, ונע בין עונש מותנה המשולב עם טיפול, למאסר למשך מספר חודשים, בין בעבודות שירות ובין בפועל, במקרה שהחומרה לא גבוהה ועד עונש חמור יותר של מאסר לתקופה ארוכה במצבים בהם האלימות קשה, נגרמו חבלות קשות או מדובר במספר רב של מקרים ובאלימות נמשכת על פני השנים. כלומר, שהעונש שיגזר, יבטא הנסיבות, חומרת האלימות, עוצמת האלימות, תדירותה, מהות הפגיעה שנגרמה, ושקלול של נסיבות אישיות ספציפיות, כולל השפעת העונש על בני המשפחה. בהתאם הגיע למסקנה כי מתחם הענישה ההולם המקרה הספציפי נע בין עונש מותנה ושל"צ למספר חודשי מאסר בפועל בעבודות שירות, וכאמור, הואיל ולחובתה הרשעה אחת ושיתפה פעולה בהליך הטיפולי, הסתפק במאסר מותנה של שנה יחד עם צו מבחן למשך 18 חודשים.

הוא מפנה לת.פ. 23864-08-12 **מדינת ישראל נ' פסח**, בית משפט שלום פתח תקווה, כב' השופט ד"ר עמי קובו, בו סקר פסיקה לצורך קביעת המתחם העונשי ההולם. באותו ענין נדון בגין תקיפת קטין על ידי אחראי הגורמת חבלה של ממש וכן 3 אישומים של תקיפת קטין על ידי אחראי ללא חבלה. בית משפט ציין כי הערך החברתי שנפגע זכותו של אדם לשמירה על בטחונו האישי ועל גופו, ובפרט זכותו של ילד להיות מוגן מפני אלימות הוריו מולידיו, וכי יש לבחון את מידת הפגיעה בערך המוגן בכל אחת מן העבירות. הוא ציין כי מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי במקרים דומים הוטלו עונשים במנעד רחב מאוד. כך בע"פ מחוזי נצרת 74/10, **מדינת ישראל נ' בן נמר**, התקבל ערעור על קולת העונש של נאשם שביצע עבירות של תקיפת קטין בידי אחראי ועבירות נלוות, ועונשו הוחמר מ-6 חודשי מאסר בעבודות שירות ל-9 חודשי מאסר בפועל, וכן עפ"ג מחוזי מרכז 12613-07-11, **קמרי נ' מדינת ישראל**, שם הנאשם הורשע בעבירות תקיפה בנסיבות מחמירות של קטין בידי אחראי שגרמה חבלה של ממש וכן עבירות נלוות, ונדון ל-8 חודשים, והערעור שהגיש נדחה, וכן עפ"ג מחוזי תל אביב, 35253-10-10 **מדינת ישראל נ' עספור**, שם נדון ל-6 חודשי מאסר בגין תקיפת קטין הגורמת חבלה של ממש על ידי אחראי והערעור על קולת העונש נדחה. כמו כן מפנה לגרי דין מקלים של בתי משפט שלום, שהסתפקו בעונש מרתיע וצו מבחן. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, ציין כי יש ליתן הדעת לשיקולים הבאים:

הנזק שהיה צפוי להיגרם מהעבירות; הנזק שנגרם בפועל מביצוע העבירות; הסיבות שהביאו הנאשם לבצע העבירות; ולבסוף ציין כי סבור שהמתחם העונשי ההולם נע ממאסר בעבודות שירות לתקופה קצרה, ואפילו של"צ, ל-12 חודשי מאסר בפועל. כמו כן, לא מצא כי קיימים שיקולים המצדיקים סטייה מהמתחם האמור, שכן שיקול ההגנה על שלום הציבור מצדיק החמרה עמו בגדר המתחם, והשיקול השיקומי אינו מצדיק סטייה, לכן למרות ששיתף פעולה בהליך

טיפול, אך שב והטיל האחריות על גורמים חיצונים, ולאחר שטען כי מיצה את יכולתו להיתרם מהליך טיפולי והעדיף להשקיע זמנו בעבודה גזר דינו ל- 6 חודשי מאסר בעבודות שירות ו- 6 חודשים מאסר מותנה.. זאת לאחר שלקח בחשבון הפגיעה בנאשם, בהיותו בן 50, וזו לו הסתבכות ראשונה; הפגיעה במשפחתו; הנזק שנגרם לו מההרשעה; וניסיונו לחזור למוטב; כמו כן, נתן הדעת להרתעת היחיד בהתחשב בכך שלא השלים ההליך הטיפולי, ולצורך להרתיע רבים בשל חומרת המעשים והקושי באכיפתם.

ב.ת.פ. 1311/05 בית משפט שלום כפר סבא, **מדינת ישראל נ' טווילי ישראל**, עברות של תקיפת קטין הגורמת חבלה חמורה ואיומים. הנאשם תקף את הקטין והפילו, בהמשך זרק לעברו אבן שפגעה בו ואחר כך רדף אחריו וגרם לו חבלה חמורה כך שאחז בצוואר הקטין, הטיח ראשו בקיר, בעט בפניו, המשיך להכות בו לאחר שנפל ארצה!! כתוצאה מכך נשברה לקטין שן קדמית עליונה, ונגרמו לו חבלות באף ובפה, דימם, ומשהגיעו אחיו ואביו של הקטין למקום איים הנאשם כי ירצחם נפש. למרות כל זאת, נדון רק לחודשיים מאסר בפועל ופיצוי בסך של 1,000 ₪.

אין כל ספק כאמור, כי הערך החברתי המוגן הינו הצורך להגן על החלשים בחברה הזקוקים להגנה, כגון קטינים, הנופלים קרבן למבוגרים גדולים וחזקים מהם, לעיתים על ידי אחראים עליהם, לעיתים סתם משום שהם מהווים מטרה נוחה וקלה, כפי שצויין על ידי בימ"ש עליון לא אחת: כך בע.פ. 30/04 בעניין פלוני תק-על 2004(1), 3549, 3550:

"הצורך להגן על קטינים חסרי ישע מפני מבוגרים הפוגעים בהם פגיעות אלימות מחייב מסר עונשי חד משמעי. על אחת כמה וכמה כך כאשר הפוגע הינו בן משפחה של קרבן האלימות, כאשר הניגוד העמוק בין חובתו הטבעית והמשפחתית לבין מעשיו בולט במיוחד וראוי להוקעה עונשית מיוחדת".

וכן בע"פ 4596/98 פלונית נ' מדינת ישראל (2000):

"יש לקבוע כי ענישה גופנית כלפי ילדים או השפלתם וביזוי כבודם כשיטת חינוך מצד הוריהם, פסולה היא מכל וכל, והיא שריד לתפיסה חברתית חינוכית שעבד עליה הכלח. הילד אינו רכוש הורה; אסור כי ישמש שק אגרוף, בו יכול ההורה לחבוט כרצונו, כך גם כאשר ההורה מאמין בתום לב שמפעיל הוא את חובתו וזכותו לחינוך ילדו. הילד תלוי בהורה, זקוק לאהבתו, ולמגעו הרך. הפעלת ענישה הגורמת לכאב ולהשפלה אינה תורמת לאישיותו של הילד ולחינוכו, אלא פוגעת היא בזכויותיו כאדם. היא פוגעת בגופו, ברגשותיו, בכבודו ובהתפתחותו התקינה. היא מרחיקה אותנו משאיפתנו לחברה נקיה מאלימות. אשר על כן, נדע כי שימוש מצד הורים בעונשים גופניים או באמצעים המבזים ומשפילים את הילד כשיטת חינוך, אסור בחברתנו היום".

וכדברי כב' השופט כבוב, ת.פ. מחוזי תל-אביב 40166/05, מדינת ישראל נ' מורזין, מיום 6.12.07:

"מדובר בעבירות שמעבר לפגיעתן הפיזית בקטין, עלולות לגרום לתוצאות הרות אסון מבחינת הקטין, במובן זה שהשפעתם על התפתחותו המנטלית של הקטין היא קריטית, ולעיתים קטינים סובלים משך שנים רבות מאותם טראומות שחוו במהלך ילדותם כתוצאה ממעשה אלימות נמשכים והתעללות נפשית שהיתה מנת חלקם בעת קטינותם.

אין ספק שקטין זכאי לצפות להגנה מצד הוריו שאמורים דווקא לשמש לו חומה בצורה של הגנה, ולמרבה הצער, קטינים מוצאים עצמם לעיתים חשופים לסכנת אלימות והתעללות דווקא מצד אלה שאמורים להגן

עליהם, תוך מעילה בחובתם כהורים, תוך ביטול מוחלט של רצון הקטינים, ביטול מוחלט של כבודם, ביטול מוחלט של זכותם שלא לפגוע בגופם...".

לכשמדובר בתקיפת קטין על ידי הורה, לא ימוצה הדין שכן השיקול יהיה שיקומי, ובדרך כלל יושם דגש על הפן הטיפולי, שכן בסופו של יום, ישוב ההורה לביתו והקטין עדיין יזדקק לו, להגנתו ולאהבתו. משכך, שירות המבחן מגבשים דרכי טיפול על מנת שההורה ירכוש כלים אדפטיביים והטיפול יכלול גם טפול דיאדי עם הילד ולעיתים גם טיפול משפחתי, שכן בדרך כלל יש ילדים נוספים שהם קורבנות בפועל או בפוטנציה של ההורה המכה. לעיתים דווקא ההליך המשפטי מביא להתפתחות חיובית ולטיפול כולל בכל המערך המשפחתי.

במקרה כזה המתחם העונשי אכן ינוע בין עונש מרתיע למאסר, בהתחשב בתכיפות העבירות, משכן, חומרתן, ויגזר דינו בעיקר בהתחשב בנסיבות המיוחדות, כגון, אם שולב בהליך טיפולי שצמצמם/איין מסוכנות, מידת שיתוף הפעולה שלו בהליך הטיפולי, לקיחת האחריות והחרטה שביטא.

שונה המצב לכשמדובר במי שתוקף קטין שאינו אחראי לו. על אחת כמה וכמה לכשמדובר בתקיפת מספר קטינים, אך ורק משום שהיה נתון להשפעה של משקה אלכוהולי, לאחר ששתה לשוכרה במסיבת סילבסטר כבמקרה שבפני.

במקרה כזה המתחם העונשי ינוע בין מאסר מותנה למאסר בכלא בהתאם למספר התקיפות בהן מדובר, החבלות להן גרם, הגילאים של הקטינים אותם תקף, הרקע והנסיבות ולאחר מכן עברו של הנאשם ונסיבותיו האישיות.

כאמור, בשל מעצרו, לא נתבקש לגבי הנאשם תסקיר ולכן לא אוכל לרדת לשורש הענין, ולהבין מה העומד ברקע השכרות שהביאה לאובדן שליטה וביקורת עצמית ולהתנהגות כה אלימה כלפי קטינים לא מוכרים לו, ואם מדובר במי שמכור לטיפה המרה, ואם כן, מה המסוכנות הנשקפת ממנו והאפשרות שישבו ויבצע עבירות דומות בעתיד. שיקולי שיקום וודאי לא קיימים כאן.

למרות האמור, הסניגור טוען כי מדובר באירוע חד פעמי שלא ישנה, ובאשר לנסיבות האישיות, טוען כי הוא עובד למחייתו ומהווה עמוד התווך של משפחתו. הוריו עלו מגרוזיה, אביו, מהנדס בהכשרתו, לא מצא עבודה, נכנס לדיכאון, התקיים מקצבת נכות ונפטר לפני כ- 3 שנים. אמו עקרת בית המתקיימת אף היא מקצבת נכות נפשית. הנאשם היחיד במשפחה המנסה לנהל אורח חיים נורמטיבי.

בתקופה שהוא במעצר, מיום האירוע ועד היום, אמו מתקיימת בדוחק, שכן הוא המפרנס העיקרי. הוא מצטער על מעשיו, אף שהוא לא זוכר דבר. הוא מבין שפגע לא רק בעצמו אלא גם באמו.

כאמור הסניגור מבקש להסתפק בתקופה שהוא עצור ולהתחשב בכך שמדובר בבגיר-צעיר.

לדברי הסניגור, כשהגיעו שוטרים ראו הנאשם מוטל על האדמה חבול ומדמם אך כשנחקר במשטרה לא ידע מה קורה איתו ולא יכול להסביר החבלות שנמצאו עליו.

הסניגור סבור כי משום שבתי המשפט השונים מקלים בגזרי הדין של הורים מכים, כמפורט לעיל, ואפילו לכשמדובר

בחבלות קשות ובהתנהגות אלימה נמשכת, מן הראוי להקל בעונשו של הנאשם שלא גרם לחבלות קשות. בין היתר הוא גם מפנה לפסק הדין ת.פ. 12-02-13793 שלום ירושלים, **מדינת ישראל נ' כהן ואח'**, מיום 28.11.13, בו מורה ניסה להפריד בין שני תלמידים מתקוטטים אך לא הצליח, ואז אחז באוזנו של אחד הקטינים ומשך אותו מתחת לשולחן. כשהקטין התחצף הורה להביא לו נוזל לניקוי כלים וניסה להכניס חלק מן הנוזל לפיו כשהקטין סגר פיו ומנע ממנו לממש כוונתו, תוך שהנאשם מסיט את ידו ומנסה ללחוץ על לחיו כדי שיפתח את פיו ויחדיר נוזל הניקוי, שנמרר על שפתיו, וכתוצאה נחבל הקטין מתחת לעינו השמאלית וסבל מכאבים באוזן ולמרות חומרת המעשה המורה נדון ל- 5 מאסר מותנה, פיצוי בסך של 2000 ₪ ו- 150 שעות של"צ. כמו כן מפנה לת.פ. 2879/02 ראשון לציון, **מדינת ישראל נ' לוי בנימין**, מדריך מכפר נוער ששפך על קטין מים רותחים מתרמוס וגרם לו לכוויות אך נדון ל- 5 חודשי מאסר בעבודות שירות בלבד.

במקרה שבפני מדובר כאמור, במי שניגש ל- 6 קטינים בגילאים שבין 14 - 16, התגרה בהם בהיותו בגילופין, גידף קטינה בת 15, וכצפוי התפתח ויכוח מילולי ביניהם כשקטין אחר, בן 15 אף הוא, יצא להגנת חברתו תקף אותו, וגם לאחר שנפל ארצה המשיך להכות בו במכות אגרופ ובלעוט בו, לנשוך אותו ולמשוך אותו, ואף הסיר מעליו כאמור פריט לבוש. בנסיבות אלה, ברור מדוע החברים האחרים נחלצו לעזרת חברם, אך הם לא יכלו לנאשם שתקף אף אותם, כולל במכת אגרופ בפניו של קטין בן 15. כשקטינה נוספת בת 15 ניסתה לחלץ חבריה מידי, תקף הנאשם גם אותה במכת אגרופ ובעיטה. וכשאחרת, בת 14, ניסתה לסייע לחברתה שנפלה לרצפה, תקף אף אותה במכת אגרופ בפניה ובעט בה. בהמשך תקף בנגיחה בפנים קטין בן 15.

כתוצאה גרם לחלק מהקטינים חבלות ואם בכך לא די, גם שהגיעו שוטרים למקום המשיך להשתולל בניסיון למנוע מעצרו ותקף שוטר (אף שתקיפת שוטר לא מופיעה בהוראת החיקוק).

הנאשם שתה לשכרה ונהג באלימות ללא כל הצדקה, ומצאתי בנסיבות אלה ליתן משקל לכך שמדובר בשישה קטינים, שכל חטאם שנקלעו באותו רגע בדרכו. אין לשער הנזק הנפשי שנגרם להם כתוצאה מאותה היתקלות מצערת, מעבר לחבלות עצמן, ופגיעה באמון הבסיסי במבוגרים.

במקרה זה המתחם העונשי בהחלט אמור להיות מאסר בפועל שינוע בין 10 חודשים ל-18 חודשים כטענת הפרקליטה, למרות שעברו אינו מכביד, ולטעמי אף למעלה מזה, בהתחשב בנסיבות, ובהעדר הליך טיפולי שיצמצם הסיכוי להישנות מקרה דומה בעתיד הפרקליטה עתרה למתחם באמצע ולכן לא אחמיר מעבר לעתירת הפרקליטות.

לאור כל האמור אני דנה הנאשם לעונשים הבאים:

1. מאסר בפועל לתקופה של 14 חודשים בניכוי התקופה שהיה עצור, מיום 1.1.14.
2. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שלא יעבור עבירה של כלשהי של תקיפה.
3. פיצוי בסך 1,000 ₪, לכל אחד מהקטינים, סה"כ 6000 ₪, שיופקד ב-10 תשלומים שווים ורצופים בקופת ביהמ"ש מהעשירי לחודש השני שלאחר שחרורו ממאסר.

אם לא ת/ישלם אחד מן התשלומים במועד יעמוד כל הסכום לפרעון מיידי וייגבה כקנס..

4. התחייבות בסך 10,000 ₪ להימנע מביצוע העבירה/ות בהן הורשע במשך 3 שנה/ים מהיום.

אם לא ת/יחתום על ההתחייבות, ת/יאסר למשך 90 ימים במצטבר.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום ב' ניסן תשע"ד, 02/04/2014 במעמד הנוכחים.

רובין לביא, שופטת בכירה